

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΑΘΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, 1890. ΑΡΙΘ. 274

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένου, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίδα τῶν Παίδων ἂντι προληπραφίης.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΛΩΣ !

Ὁ μικρὸς Γεώργιος ἦτο παιδίον καθ' ὅλα τὰ ἄλλα καλόν, ἀλλ' ἠγάπα πάρα πολὺ τὰ παιγνίδια καὶ τοῦτο τοῦ ἐπροξένει πολλὰκις ταραχὴν καὶ τὸν ἐξέθετεν εἰς ἐπιπλήξεις εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπως συνήθως συμβαίνει με' ὄλους τοὺς ἀμελεῖς.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα τὸν βλέπομεν καταγινόμενον εἰς τὴν λύσιν ἑνὸς προβλήματος ἀριθμητικῆς, τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του εἶχε τῷ δώσει πρὸς λύσιν καὶ τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν ἐπρεπε νὰ φέρῃ εἰς τὸν διδάσκαλον τὴν ἐπομένην ἡμέραν γραπτὴν.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἔξυπνος καὶ ἀντελαμβάνετο εὐκόλως τῶν μαθημάτων του, ἀλλ' ὅταν παρεδίδοτο εἰς τὰ παιγνίδια, τότε ὄχι μόνον τὸν καιρὸν του ἔχανεν, ἀλλὰ καὶ τὸ κεφάλι του ἐγέμιζεν ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἐσκοτίζετο τόσον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ ὅπως ἐπρεπε.

Αὐτὸ ἐπαθε τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὸ πρόβλημα, ἀντὶ νὰ καθίσῃ, ὡς ἐπρεπε, νὰ τὸ μελετήσῃ καὶ νὰ τὸ λύσῃ με' τὴν ὑπομονὴν του μετὰ μεθιμύριαν, ὅταν εἶχεν ἀρκετὸν καιρὸν, ἐπέσθη εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ συμμαθητοῦ καὶ φίλου του Νικολάου, καὶ ἐπῆγε νὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ τὴν σφαίραν.

— Σὲ συμβουλεύω, Γεώργιε, νὰ κυττάξῃς πρῶτον τὸ μάθημά σου, καὶ ἂν σοὶ μετῆν καιρὸς παίξῃς καὶ με' τὸν Νικολάου, εἶπεν ἡ μήτηρ του.

— Εἶναι τόσον εὐκόλον, μῆτερ, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ὥστε εἰς μίαν στιγμὴν ἠμπορῶ νὰ τὸ λύσω !

— Φοβοῦμαι ὅτι θὰ πάθῃς ὅ,τι ἐπαθες πολλὰκις καὶ αὐριον θὰ ἐπιπληθῆς ἀπὸ τὸν διδάσκαλον καὶ θὰ λυπηθῆς καὶ τὸν καλὸν πατέρα σου, ὅστις κοπιᾷ εἰς τόσον διὰ νὰ σε συντηρήσῃ σπουδάζοντα.

— Μὴ φοβεῖσαι—ἐγὼ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ προφθάσω νὰ λύσω τὸ πρόβλημα ἀφοῦ ἐπιστρέψω.

Οὕτως ἡ μετὰ μεθιμύρθια ἐξωδεύθη εἰς τὸ παιγνίδι, ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν ὁ Γεώργιος ἀπ' αὐτὸ, ἦτο τόσον κουρασμένος καὶ τόσον ζαλισμένος, ὥστε, ἂν καὶ ἐπροσπάθειεν ἐπανειλημμένως νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα, ἀπέτυχε! Τὸ ἐξαγόμενον ἄλλοτε ἦτο μεγαλύτερον καὶ ἄλλοτε μικρότερον τοῦ ἀληθοῦς— ἕως οὗ ἐν τῇ στενοχωρίᾳ καὶ ἀπελπισίᾳ του, κατέβηγεν εἰς τὴν μητέρα του !

— Δὲν εἰξεύρα τί τρέχει με' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, μῆτερ, ὅπως καὶ ἂν τὸ κάμω, βγαίνει στραβά, ἐξαλίθηνκα δὲ τὸσον, ὥστε τώρα δὲν ἠ-

Ὁ Γεώργιος καὶ τὸ πρόβλημά του.

ξεύρω ποῦ εἶμαι καθ' ὄλου !

— Δὲν σοὶ τὸ εἶπον* Γεώργιε, ὅτι θὰ σοὶ συμβῆ τοῦτο ; διατὶ δὲν με' ὑπήκουες ;

— Ἄ, μῆτερ, βλέπω ὅτι ἐσφαλὰ, καὶ λυποῦμαι περισσότερο διὰ τὸν πατέρα—νὰ ἔλθῃ κοπιᾷ με-

νος και να ακούσῃ πάλιν τὴν αὐτὴν ἱστορίαν περὶ τοῦ υἱοῦ του! Ὅθεν δὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ ἐξέλθω ἀπὸ αὐτὴν τὴν δυσκολίαν, και δοί ὑπόσχομαι ποτὲ πλέον νὰ μὴ ἐπαναληθῆῃ τοῦτο.

—Εὐχαριστῶς θὰ σὲ βοηθήσω, τέκνον μου, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἐλπίζω δὲ, ὅτι θὰ πραγματοποιήσῃς τὴν ἀπόφασίν σου ταύτην, διότι ἂν δὲν κόψῃς αὐτὴν τὴν κακὴν συνήθειαν τοῦ νὰ ἀναβάλλῃς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ χρέους σου διὰ διασκέδασιν, ποτὲ δὲν θὰ εὐδοκησῇς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἂν και ὁ Θεὸς σὲ ἐπροίκισε μὲ δυνάμεις ἱκανὰς νὰ σὲ καταστήσῃς χρήσιμον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐπὶ πολλὰς ἐποψείας.

Διὰ τῆς βοηθείας τῆς μητρὸς του ὁ Γεώργιος ἠδυνήθη νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα, ἐτήρησε δὲ τὴν ὑπόσχεσίν του ἀκριβῶς και ἔκτοτε δι' οὐδένα λόγον ἄφηνε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, και ἐπὶ τέλους κατεστάθη εἰς τῶν διασήμων μαθηματικῶν τῆς πατρίδος του.

Ἐπάρχουσι πολλὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν τὰ παιγνίδια περισσότερο ἀπὸ τὰ μαθήματά των — ἀν τοιαῦτα παιδιὰ εἶναι μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων τὰ συμβουλεύω, νὰ μιμηθῶσι τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τοῦ μικροῦ Γεωργίου.

ΜΥΡΤΙΣ

Λήρημα τοῦ πρώτου αἰῶρος μ. X

ΚΕΦ. ΙΑ'.

Ἡ Κορινθία, μὲ τὴν θυγατέρα της, ἐκάθητο εἰς τὸ πολυτελὲς φορεῖόν των, συρόμενον ὑπὸ δύο ἔππων μικρὰ μετὰξίνα παραπετάσματα ἀπέκλειον τὰ βλέμματα τῶν περιέργων καθ' ὁδόν, και αἱ δύο κυραὶ συνωμίλουον ζωηρῶς περὶ τῶν ἀπόντων συγγενῶν των. Ἐμπροσθεν τοῦ φορεῖου ἐπὶ ἄρματος χαλκοῦ περιέργως κατειργαζομένου, ἐκάθητο ὁ γέρον Ἀνίκητος, διότι ὡς ἀντιπρόσωπος ἦδη τοῦ ἀπόντος κυρίου του, ὤφειλε νὰ ταξειδεύῃ μὲ τὴν αὐτὴν ἐπισημότητα ὡς ἐκεῖνος. Οἱ δύο θυμοειδεῖς ἔπποι τοῦ ἄρματος μόλις ἐσυγκρατοῦντο, ὥστε νὰ μὴ καταπατήσουν τοὺς δούλους, οἵτινες προσιπορεύοντο ἵνα ἀνοίξουν τὸν δρόμον διὰ μέσου τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως. Ὅπισθεν τοῦ φορεῖου τῶν κυριῶν ἐπορεύοντο ἐπὶ ὀχημάτων αἱ δούλαι αὐτῶν, και δύο προστατευόμενοι τοῦ Ρούφου, οἵτινες ἐσυνόδευσον τὴν κυρίαν των ὡς ὁδηγοὶ μέχρι Δελφῶν.

Ἐμπροσθεν τοῦ ἱεροῦ τῆς θεᾶς Τύχης* ἡ συνοδεία ἐστάθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ὃ δὲ Ἀνίκητος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερὸν ἵνα προσφέρῃ θυμιάμα εἰς τὴν «τυφλὴν» θεάν. Μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησαν

τὴν πορείαν των, και ἐξελθόντες τῆς πόλεως διὰ τοῦ Διπύλου, εὐρέθησαν ἐπὶ Ἱερᾶς Ὀδοῦ. Ἐκεῖ τοὺς ἐπερίμενον ἡ Αὐτοκρατορικὴ συνοδεία, και ἡ πορεία των διηυθύνθη διὰ μέσου τῆς καταφύτου πεδιάδος τοῦ Κηφισσοῦ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα. Ὁ καιρὸς ἦτο θερμὸς και ὠραῖος· ὁ τέτιξ ἐσφριζεν εἰς τὰ δένδρα, οἱ κώδωνες τῶν ἀγροτικῶν κτηνῶν και τὰ κελαδῆματα τῶν πτηνῶν ἔτερπον τὸ οὐρ, ἐδῶ δὲ και ἐκεῖ συνηνητῶντο ἀγάλματα και ἱερά τῆς Δήμητρος, προστάτης θεᾶς τῶν γεωργῶν, τοῦ Πανός, φίλου τῶν ποιμένων και μελισσοουργῶν, και τῆς Παλλάδος, προμάχου τῆς Ἀτθίδος γῆς. Ἡ συνοδεία ὅμως ἐσταμάτα κυρίως εἰς τὰ τεμένη τοῦ Ἑρμοῦ, ἵνα κάμῃ προσφοράς εἰς τὸν θεὸν τοῦτον οὐχὶ μόνον ὡς προστάτην τῶν ὁδοιπόρων και ταξειδευόντων, ἀλλὰ και ὡς ἐμπιστευόμενον τὰς ἀποφάσεις τῶν θεῶν, τὰς ὁποίας προσεδόκουον οἱ φίλοι μας νὰ μάθουν ἀπὸ τὸ μαντεῖον.

Ἐπὶ τέλους μετὰ τριῶν ἡμερῶν ὁδοιπορίαν ἔφθασαν εἰς Κόρινθον και ἐκεῖθεν διὰ πλοίου διαπεραιώθησαν εἰς Δελφοὺς. Ἐνταῦθα ἠναγκάσθησαν νὰ περιμένουν ὀλίγας ἡμέρας, ἀφ' ἐνός διὰ νὰ ἐρωτηθῆ πρώτον ἡ Πυθία περὶ τῆς υποθέσεως τῶν ἀγγελιοφόρων τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι τὸ μαντεῖον δὲν ἀπεκρίνετο πάντοτε ἀμείως εἰς ἰδιώτας, και ἀρκετοὶ τοιοῦτο περιέμενον ἦδη ἀπάντησιν πρὶν φθάσῃ ἡ οἰκονομία τοῦ Ρούφου. Ὅταν δὲ ἐπὶ τέλους αὐτὴ ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν τῆς Πυθίας εἰς τὴν ἐρώτησιν περὶ τῆς Κλαυδίας, ἡ ἀπάντησις ἦτο τῶσον ἀόριστος, ὥστε ὀλίγας στερεὰς ἐλπίδας παρεῖχεν: «Ὁ θεριστὴς θερίζει οὐχὶ ἀνθη ἀλλὰ στάχεις.»

Και εἰς τὴν αἰνιγματικὴν ταύτην ἀπάντησιν ἠναγκασμένοι νὰ ἀρκεσθῶν, ἐξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν. Ὅταν ἔφθασαν εἰς Κόρινθον, ἡ Μύρτις κατελήθη ὑπὸ τῶσου βαρέος πυρετοῦ, ὥστε ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν ἀφήσουν ἐκεῖ ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς Φελικίτας.

Ὁ Ἀνίκητος ἐφρόντισε νὰ τοὺς εὖρη κατάλυμα, ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀπήντησε μεγάλην δυσκολίαν, διότι κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ, ἀσθενῆ δούλην εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐπὶ τέλους ὅμως εὖρε πτωχὴν τινὰ χήραν, ἧτις ἐσυντηρεῖτο ὡς ῥάπτρια, και αὐτὴ συγκατατίθη νὰ παράσχη κατάλυμα εἰς τὰς δύο δούλας. Ἐνταῦθα δὲ ἔμειναν αὐταὶ, ἐνῶ ἡ λοιπὴ συνοδεία ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ οἰκία τῆς Κορινθίας ταύτης χήρας ἦτο πολὺ διάφορος τοῦ μεγάρου τοῦ Ρούφου ἐν Ἀθήναις· εἶχε μόνον μικρὸν ἄτριον και δύο δωμάτια. Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐξέπληξε τὴν Φελικίτα,

* ΣΗΜ. Ἡ θεὰ Τύχη (Fortuna) ἐλατρεύετο δι: τῶσον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡσον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐποχῆς.

ήτο, ότι πουθενά εις τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν ἐφαινότο τὸ παραμικρὸν ἔγνος τῆς λατρείας τῶν θεῶν· δὲν ὑπῆρχεν, ἀγαλμα εἴτε τῶν Ἑφεστίων, εἴτε τῆς Ἀφροδίτης, εἴτε ἄλλης τινὸς θεότητος. Τὴν ἐκπληξίν της ἐξέφρασεν εἰς τὴν Μύρτιν τὸ ἐσπέρας ὅταν ἦσαν μόναι.

—Εἶναι φοικτὸν νὰ μὴ ἔχη τοῦλάχιστον τὴν Ἥραν, τὴν θεὰν τῶν ἐγγάμων γυναικῶν!

—Ἴσως ἡ γυνὴ δὲν λατρεῖε τοὺς ἰδικούς μας θεούς, εἶπεν ἡ Μύρτις, ἥτις ἔκειτο πυρέσσουσα.

—Πῶς; Μήπως εἶναι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἐξωμότας Ναζωραίους! Ἐάν ἐνόμιζα ὅτι εἶναι Ναζωραῖα, δὲν θὰ ἔμεινα ἐδῶ οὔτε ἀπόψε, ἐξηκολούθησεν ἡ Φελικίτα· ἀλλὰ παρατηρήσασα ὅτι ἡ Μύρτις ἐπασχεν, ἐλησμόνησε τὴν ἐξαφίν της καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν περιποιηθῆ καὶ νὰ τῇ δώσῃ τὰ ποτὰ καὶ τὰ φάρμακα, τὰ ὁποῖα ἦσαν τότε κοινῶς ἐν χρήσει. Ἡ χήρα συγχρόνως εἰσῆλθε καὶ τὴν ἐβοήθησεν· ἡ Μύρτις ὅμως διῆλθε τὴν νύκτα μὲ βαρὺν πυρετὸν καὶ παραμιλοῦσα.

Τὴν ἰπομένην ὁ πυρετὸς ἤλαττώθη, καὶ τόσον ἐχάρη ἡ Φελικίτα, ὥστε ὅταν ἤλθεν ἡ χήρα μὲ τὸ βραχιόνιον της καὶ ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν κλίνην της ἀσθενοῦς κόρης, τὴν ὑπεδέχθη ἡ γραῖα ἐγκαρδίως χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ εἴπῃ περὶ λατρείας τῶν θεῶν. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἤλθε μία φίλη τῆς χήρας νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, καὶ ἡ οἰκοδέσποινα τὴν ἐδέχθη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν, ἐνῶ ἡ θύρα μεταξὺ ἔμεινεν ἀνοιχτή.

—Ὅστε ἔχεις ξένους, βλέπω, εἶπεν ἡ ἐπισκέπτρια, μὲ φωνὴν πραεῖαν καὶ μελωδικήν. Ὅτι εἶναι πτωχαὶ καὶ ἐνδεεῖς, δὲν ἀμφιβάλλω—ἴσως εἶναι ἀδελφοὶ ἀπὸ καμμίαν ἄλλην ἐκκλησίαν;

—Ὅχι· τοῦλάχιστον δὲν τὸ γνωρίζω· εἶναι δούλαι καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν ἐδέχθη τὴν ἀσθενή.

—Καὶ σὺ τοὺς ἐδέχθης, ὡς ὀπαδὸς Ἐκείνου, ὅστις ἦτο φίλος τῶν πτωχῶν καὶ ἀπερριμμένων. Καλῶς ἐπραξας, ἀλλὰ δὲν ἔχεις τὰ μέσα σὺ, καὶ πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ τοὺς συνδράμῃ.

—Δὲν εἶναι ἐνδεεῖς, εὐγενεστάτη ἀδελφὴ Ἀντιγόνη, μόνον κατάλυμα ἐξήτηον. Εἶναι δούλαι πλουσίον τινὸς Ῥωμαίου ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ οἰκονόμος αὐτοῦ τὰς ἔφερεν ἐδῶ.

—Τέλος πάντων, ἐάν παρουσιασθῆ καμμία ἀνάγκη, τὴν ὁποῖαν ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ θεραπεύσῃ, πρέπει νὰ τὸ εἴπῃς· ἡ ἀδελφὴ Φοίβη θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἴδῃ, καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω πάλιν ὅταν ἐμπορέσω.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ καρπὸς τῆς ἀμαρτίας. Ποιμὴν τις ἔχανε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ ἓν πρόβατον ἀπὸ τὸ ποιμνίον του. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ὑπέθεσεν ὅτι κἀνὲν θηρίον, λίκος, ἢ λέων, ἢ τίγρις ἢ ἄρκτος ἦτο ὁ κλέπτης καὶ διὰ τοῦτο ἔθεσε παγίδας περὶ τοῦ μανδριοῦ του, ἀλλ' εἰς μάρτην, ἢ ζῆμια ἐξηκολούθει.

Ἐπὶ τέλους μίαν πρωτὴν περὶ τὸ λυκαυγὲς περιερχόμενος μίαν ἀπὸ τὰς μάνδρας του, εἶδεν ἀνθρώπον ἰστάμενον μὲ τὰ νῦτα πρὸς τὸν τοῖχον τῆς μάνδρας. Παισιδίας εἶδεν ὅτι ὁ μὲν ἀνθρώπος ἦτο νεκρὸς, ἔφερε δ' ἐπὶ τῶν ὤμων του ἓν πρόβατον, τὸ ὁποῖον εἶχεν δέσει διὰ σχοινίου, καὶ εἶχε κἀμει θηλειάν, τὴν ὁποῖαν ἐβάλεν περὶ τῆς κεφαλῆς, ὅπως κἀμνοῦσιν οἱ χωρικοὶ, ὅταν θέλουσιν νὰ φέρωσιν φορτίον, ἰδίως ξύλων. Τὸ σχοινίον, ὡς φαίνεται, ὅταν ὁ κλέπτης ἠθέλησε νὰ καταβῆ ἀπὸ τὴν μάνδραν ὀλίσθησεν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν λαμόν, τὸ πρόβατον ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ τοῖχου, ὁ δὲ ἀνθρώπος ἐστραγγαλιόθη πρὶν δυνθῆναι νὰ μεταχειρισθῆ τὰς χεῖράς του, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαμόν τὸν ἀπὸ τοῦ σχοινίου. Τοιοῦτοτρόπως ἐξηγήθη τὸ μυστήριον τῆς ἀπωλείας τῶν προβάτων· ὁ ἀνθρώπος εὔρε τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐνεκα τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ ἀνταπόδοσις ἦτο παράδοξος καὶ τρομερὰ· καὶ ὅμως εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἀμαρτίας. Πᾶσα ἀμαρτία εἶναι θανατηφόρον φορτίον. Ἡ ψυχὴ, ἥτις ἀμαρτάνει αὐτὴ θέλει ἀποθάνει. Ἐνίοτε ἡ θανατηφόρος φύσις τῆς ἀμαρτίας δύναται νὰ φανῆ εἰς τὰ ἐξωτερικὰ καὶ πρόσκαιρα αὐτῆς ἀποτελέσματα. Πόσοι ἀνθρώποι καταβαίνουσιν εἰς τὸν τάφον, πολὺ πρὸ τοῦ καιροῦ τῶν ἐνεκα ἀσωτίας καὶ ἀκρατείας! Μυριάδες τοιοῦτων ἔλαβον τὸν μισθὸν τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν. Εἶναι δὲ τῷ ὄντι τρομερὸν νὰ ἀποθάνῃ τις οὕτως—νὰ ἀποθάνῃ ἐνεκα τῆς κακῆς αὐτοῦ ζωῆς καὶ μὲ ὅλας τὰς ἀμαρτίας του ἐπὶ τῆς ψυχῆς του.

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι μόνος ὁ κακοῦργος καὶ ὁ ἀπερριμμένος, ὅστις ἀποθνήσκει οὕτω πῶς. Πολλοὶ καὶ ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φαίνονται καλοὶ καὶ ἠθικοὶ εἰς τὰ ἔμφρατα τοῦ κόσμου δύνανται νὰ πᾶθωσι τὸ αὐτό. Πᾶς ὅστις ἀκούει τὴν πρόσκλησιν τοῦ Θεοῦ—τὴν πρόσκλησιν τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς μετάνοιαν, πίστιν καὶ ὑποκοήν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ μετανόησῃ καὶ πιστεῦσῃ εἰς αὐτόν, ἀποθνήσκει ὡς ὁ στραγκαλισθεὶς ἐκεῖνος κλέπτης, φανερούμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀμαρτιῶν. «Ἐάν μὴ μετανόησῃτε ὅλοι ὁμοίως θέλετε ἀπολεσθῆ.»

ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ.

—Παιδιά σηκωθῆτε! παιδιὰ σηκωθῆτε·
Ἡ μέρα προβαίνει ὄρατα, λαμπρά·
Προσμέν' ὁ πατέρας, παιδιὰ μὴ ἀργήτε·
Φωνάζει μητέρα, καλῆ, τρομερά.

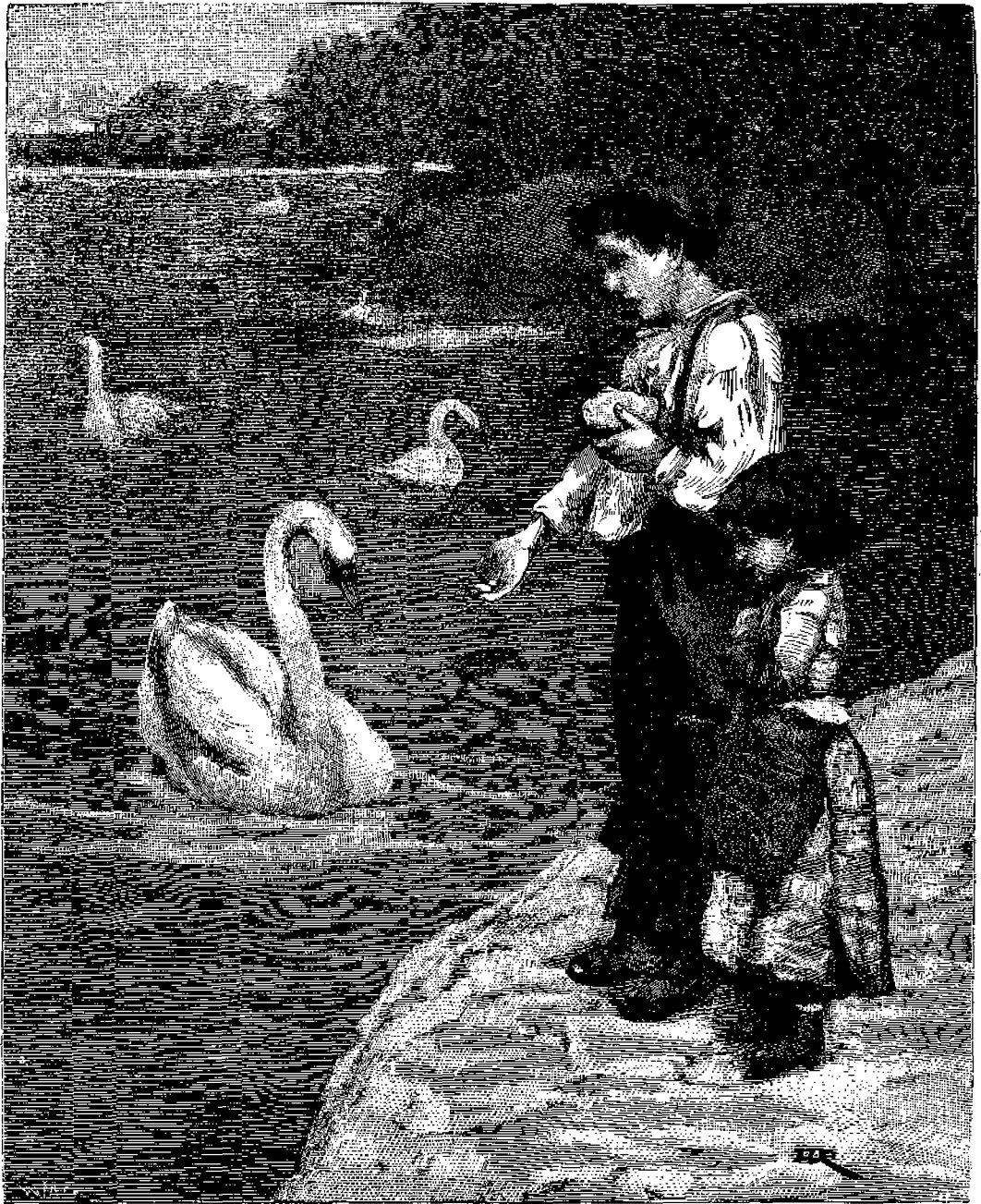
Κι' αὐτὰ στῆ φωνὴ της εὐθύς πεταχθῆκαν,
Εὐθύς σηκωθῆκαν τὰ δυὸ μὲ χαρά.
Μὲ γέλοισα κλυθῆκαν καὶ ἄμειψος ντυθῆκαν
Τροφὴ στὸν πατέρα νὰ πᾶνε παιδιὰ.

Μὲ βία μεγάλη τὰ δυὸ περπατοῦνε,
Ἐκεῖ στὸ χωράφι δουλεῖα τὰ καλεῖ.
Καλὰν γεμάτο στὰ χεῖρά κρατοῦνε
Τὸ τοῖμασε μόνη μητέρα καλῆ.

Περνοῦν τὸ χωρὶς των γοργὰ μὲ τραγοῦδι,
Χορτάρια στὸ δρόμο πετοῦν θροσερά,
Περνοῦνε λειβάδι· σπαρμένο λουλοῦδι,
Καὶ φθάνουν σὲ λίμνης νερὰ καθαρά.

Τὸ βῆμα γὰρ λίγο ἐκεῖ σταματοῦνε,
 "ὦ εἶν' ἡ θέσις αὐτῆ μαγική,
 Γοργὴ τῆ ματιᾶ των τραγῶρω πετοῦνε
 Καὶ θεῖα ἀκοῦνε ἠφλά, μουσική.

Καὶ πάλιν τοῦ βίπτει καὶ πάλιν τὸ φέρνει,
 "Ὁ κύκνος καὶ παίζει, μὰ τὶ ὠφελεῖ;
 "Ὁ Γεώργος τροφὴ στέν πατέρα του φέρνει,
 Ἐ' ἐκεῖ σὲ χωράρι δουλεῖα τὸν καλεῖ.

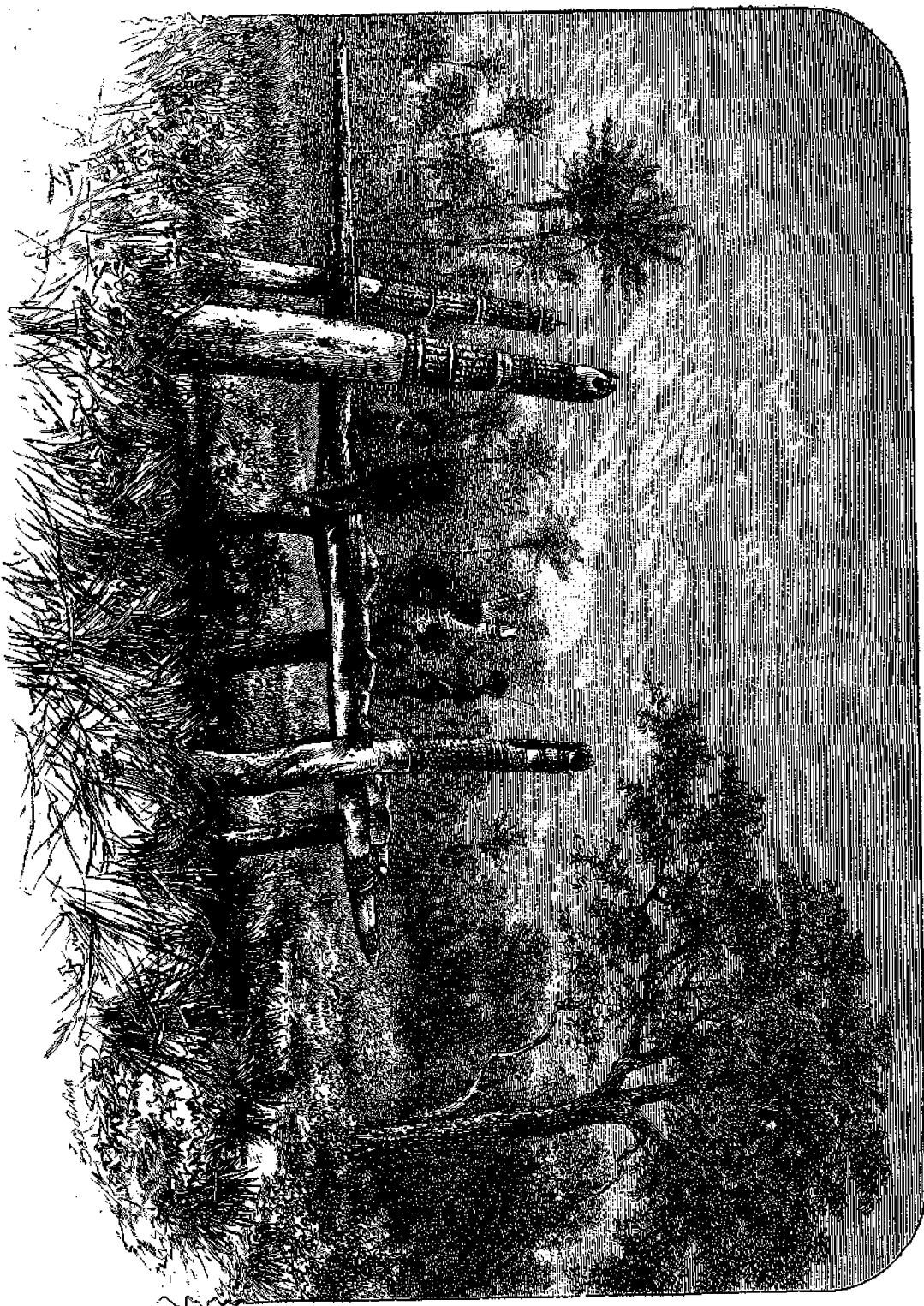
Τὰ καλὰ παιδία.

Χιλιάδες στὰ δένδρα πουλιὰ κελαιοῦνε,
 "Ὁ ἤλιος χρυσῶνε κοιλάδες, βουνά,
 Καὶ κύκνοι στὴ λίμνη λευκοὶ κολυμβοῦνε,
 Μὲ χίλια παιγνίδια ὠραῖα, τερπνά.

"Ὁ Γεώργος εὐὰ πάντα μὲ θάμβος κυττάζει,
 Καὶ παίζοντας παίρνει ἄλλο ψωμί.
 Τὸ βίπτει στὴ λίμνη καὶ κύκνος τ' ἀρπάζει,
 Τ' ἀρπάζει καὶ φεύγει κατόπι μ' ὄρμη.

"Ὁ, πήγαμε Γεώργο καθέλου μὴ μείνης,
 Προσμέν' ὁ πατέρα, περὰ ὁ καιρός
 "Ἐργάζου' χαμένη στιγμή μὴ ἀρίνης,
 Φιλόκονα τέχν' ἀγαπᾷ ὁ Θεός

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

Ἡ βασίλισσα εἰσβολοατρικὸς ναυῦ.

ΕΡΕΠΙΑ ΕΙΣΒΟΛΟΑΤΡΙΚΟΥ ΝΑΥΟΥ.

Ἡ Νέα Γουινέα εἶναι νῆσος μεγάλη, κειμένη 60 περίπου μίλια πρὸς βορρᾶν τῆς Αὐστραλίας. Ἀνεκαλύφθη τὸ 1511 ὑπὸ τοῦ Γάλλου Δ' Ἀ-βραὶ, ἀλλ' ὁ Ἰσπανὸς Δὸν Γεώργιος δὲ Μενέσκος

πρώτος ἀναβιβάσθη εἰς αὐτὴν τὸ 1526.

Ἐκοιτε ἐκαστέφθησαν τὴν νῆσον ταύτην καὶ ἰδιοποιήθησαν ἕκαστον διάφορα μέρη αὐτῆς, πλοία διαφόρων ἔθνων ἀλλὰ τὴν σήμερον τρεῖς μόνον Εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις ἔχουσι διαφέρει αὐτὴν μεταξύ των. Οἱ Ὀλλανδοὶ οὕτως κατέχουσι τὸ δυτικὸν μέρος τῆς νήσου, οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἄγγλοι. — Ἀλλὰ τὰ ἐνδότερα αὐτῆς εἶναι ἰστέι ἀνεξερεύνητα, ἐκομένως ἄγνωστα.

Οἱ αὐτόχθονες αὐτῆς κάτοικοι ἀνήκουν εἰς τὴν φυλὴν τῶν Οτεντότων, δὲν εἶναι ὅμως ὅπως οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας τόσον ἀπειτηνωμένοι. Τοῦτον ἕνεκα εὐρέθησαν μεταξύ των ἐρείκια, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦν δεῖ ἐνησυχολοῦντο εἰς εἶδη τινὰ τεχνῶν, ὡς λ. χ. τὴν τεκτονικὴν, τὴν γλυπτικὴν ἐπὶ ξύλου κλ. Ἐν γένει ὅμως ὁ σωματικὸς καὶ διανοητικὸς τύπος αὐτῶν ὁμοιάζει πολὺ μὲ τὸν τῶν Αὐστραλιανῶν Οτεντότων.

Ἡ προηγουμένη εἰκὼν παριστάνει τὰ ἐρείκια ναοῦ τινος εὐρεθέντος ἐκεῖ, δεικνύουσι δ' ἐργασίαν τινὰ γλυπτικὴν.

Ἱεραπόστολοι ἐστάλησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην ὑπὸ διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, πολλὰ ἔκκλησια καὶ χριστιανικὰ ἰδρύθησαν μεταξύ αὐτῶν, ὁ δὲ ἐκχριστιανισμὸς τῶν Ἰθαγενῶν προβαίνει βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Κύριε συντάκτα τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

(Ἐφύλλον Δεγούστου.)

Εἰς τὰς πράξεις. Τὸ παιδίον δύναται νὰ κρίνη περὶ ὅμων μόνον ἐκ τῶν πράξεών σας. Οἱ ἀκροὶ λόγοι δὲν ὠφελοῦν ποσῶς τὰ παιδιά. Μία μήτηρ δύναται ἀπὸ πρώτης μετὰ χρις ἐστέρας νὰ κηρύττῃ εἰς τὰ τέκνα τῆς, καὶ ὅμως ἂν μὴ οἱ λόγοι τῆς παραδειγματίζωνται καὶ διὰ πράξεων, ὅλος ὁ κόπος τῆς ἀποβαίνει μάταιος. Αἱ πράξεις λαλοῦσι πολὺ τραυτέρων, πολὺ ἰσχυρότερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τῶν λόγων, ὅσα καλοὶ καὶ εὐγλωττοὶ καὶ ἂν ἦναι οὗτοι.

Ἐὰν αἱ μητέρες ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνατρέψωσι τὰ τέκνα των εἰς τὴν ἀλήθειαν, πρέπει αὐταὶ νὰ προσέχωσι νὰ ἦναι πάντοτε φιλαλήθεις, νὰ ἀποφεύγωσι δὲ τὸ ψεῦδος ἀκόμη καὶ δι' ἀστεϊότητα.

Εἰς τὴν προσποίησιν. Τὸ παιδίον ἐάνδεν διδασθῆ νὰ προσποιήται εἴτε διὰ διδασκαλίας, εἴτε κατὰ μίμησιν φέρει πάντοτε ψευδῶς. Ἡ προσποίησις δημιουργεῖ χαρακτηριστὴν ψευδῆ. — Εἶναι ὡς τὸ κίβδηλον νόμισμα. Εἶναι δὲ ὀδυνηρὸν νὰ κἀθηται τις νὰ ἀκροάζηται ψάνδα ἔμιλοῦσαν μὲ προσποίησιν. Εἶναι πραγματικῶς αἰσίου, διότι δὲν δύναται νὰ ἰδῇ αὐτὴν, ὅπως οἱ ἄλλοι τὴν βλέπουν, διότι τότε θὰ ἔβλεπε πόσον γέλοια καθίσταται καὶ πόσον ἀνάρμοστον πρᾶγμα εἶναι ἡ προσποίησις, ἰδίως εἰς νέαν!

Ἡ προσποίησις εἶναι ὡς μοῦσκα εἰς ῥοδάκινον, ἀφαιροῦσα τὴν ὠραϊότητα αὐτοῦ. Εἶναι χειρότερον τῆς εὐλογίας εἰς τὸ πρόσωπον τῶν μεταχειριζομένων αὐτῆν.

Εἰς τὴν στοργῆν. Αἱ χεῖρες τῆς μητρός εἶναι διὰ τὸ παι-

δίον αἱ μαλακώταται καὶ λευκώταται εἰς τὸν κόσμον — τὰ φιλήματα αὐτῆς τὰ γλυκώτατα, οἱ ὄφθαλμοὶ τῆς οἱ λαμπρότατοι, ἡ φωνὴ τῆς ἡ μαλλωδικοῦτάτη, ἡ παρουσία τῆς ἡ θελκτικωτάτη καὶ τὸ βλέμμα τῆς πληροὶ αὐτὸ μὲ χαρὰν, ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγαλλίαν. Πόσον ὠραία, πόσον ἰσχυρὰ εἶναι ἡ μητρικὴ στοργή.

Ἡ στοργὴ λοιπὸν πρέπει νὰ τηρῆται ζῶσα πάντοτε, διότι ἐὰν ἀφῆθῃ νὰ φυγῆται, ἢ νὰ καύσῃ, σπανίως δύναται νὰ ἀναζωπυρωθῇ. Καλλιέργειτε, λοιπὸν, μητέρες, τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν θέλατε νὰ ἐνασχῆτε ἀγαθὴν ἐπιτροπὴν ἐπὶ τὰ τέκνα σας, καὶ ἀφοῦ σεῖς εἴσθε ἐν τῷ τάφῳ. Ἡ ἀνάμνησις τῆς μητρικῆς στοργῆς πολλάκις ἐσωσεν ἀσώτους υἱοὺς καὶ θυγατέρας ἀπὸ τελείας καταστροφῆς.

Μονάκριβὸν παιδίον. Ἀληθῶς μεγάλη οἰκογένεια εἶναι πρᾶγμα λίαν ἐπιθυμητόν. Ἐν τῇ Γραφῇ εἶναι ὁ τύπος ὑποσχέσεως, ἀνταμοιβῆς, καὶ εὐλογίας εἰς ὅλους ὅσοι εἶναι τέκνα Θεοῦ.

Μονάκριβον ὅμως παιδίον, ἂν καὶ πολὺτιμον, εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἐγωιστῆς, τοῦτου ἕνεκα εἶναι μέγα δυστύχημα νὰ ἦναι τις τὸ μονάκριβον τέκνον τῶν γονέων του. Εἶναι δυσκολώτερον ν' ἀνατρέψῃ τις ἐν τοιοῦτον παιδίον παρὰ ἐξ ὁμοῦ. Εἰς μεγάλην οἰκογένειαν τὰ τέκνα βοηθῶσιν εἰς τὴν ἀνατροφήν ἀλλήλων. Τὰ μεγαλιέτερα οὐ μόνον φροντίζουν περὶ τῶν μικροτέρων, ἀλλὰ καὶ ἐπιρραῖζουσιν ἀλλήλα ὠφελίμως κατὰ ἄλλους τρόπους. Ἡ ματαιοφροσύνη πολλάκις διὰ τοῦ περιγέλωτος μεταβάλλεται εἰς μετριοφροσύνην, καὶ τὸ ἀγέροντον καθυποτάσσεται εἰς ταπεινοφροσύνην. Ἐὰν ἕκαστον παιδίον ἰδιδάσκατο νὰ ἐνθυμῆται πάντοτε, ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι ἔχουσι δικαιώματα καὶ αἰσθήματα καὶ προτιμήσεις, ὡς καὶ αὐτὸ θὰ προητομάσκατο οὕτω νὰ διάγῃ καλῶς μὲ ἐκείνους, μεταξύ τῶν ὁποίων ἤθελε πῆσει ὁ κληρὸς αὐτοῦ νὰ ζῇ.

Οἱ γονεῖς οἱ ἔχοντες ἐν μόνον παιδίον ἔχουσι πολὺ δύσκολον ἔργον νὰ ἐπιτελέσωσι, τὸ δὲ καλλίτερον καὶ ὠφελωτέρον διὰ τὸ τέκνον των εἶναι νὰ ἔχη συμπαικτηρας τῆς ἡλικίας του καὶ νὰ μὴ ἀνατρέφεται ἀποκλειστικῶς καὶ ἀκοιμομενίμως καθ' ἑαυτὸ.

Εἰς τὸν θυμὸν διότι ἀδυνατεῖτε πολὺ τὸ παιδίον καὶ ἐνοχλεῖτε πολὺ τοὺς ἄλλους. Πρέπει ἐκομένως ὅσον τάχιον νὰ καταβάλεται, οὐχὶ ὀργίλως, διότι τοῦτο ἤθελεν αἰσθαισθῆ δύναμον μὲ τὸ ρίπτειν ἔλαιον ἐπὶ τοῦ πυρός, ἀλλὰ διὰ μαλακῆς καὶ ἡπίας ἀποκρίσεως, ἥτις ἀποστρέφει τὴν ὀργὴν. Διὰ ἡπίου, καὶ ὅμως σταθεροῦ φρονήματος — διὰ τῆς στοργῆς τῆς κροσοχῆς τοῦ παιδίου εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, ἕως οὗ καθησυχᾷ καὶ τότε ἡ μήτηρ πρέπει νὰ καταδεικνύῃ εἰς αὐτὸ φιλοστόργως τὸ σφάλμα του.

Διὰ τοῦ τρόπου του εἶναι πολὺ πιθανὸν δεῖ τὸ παιδίον θὰ συνειθίσῃ νὰ διαρθῶνῃ αὐτὸ καταστέλλον τὸν θυμὸν του εἰς τὸ μέλλον. Ὁ θυμὸς εἶναι ὡς τὰ κύματα τῆς τεταραγμένης θαλάσσης, ἐταν δὲ διαρθῶνται διὰ τρόπου ἡπίου καὶ πραέως, παρέρχεται χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἰχνη τῆς καταστρεπτικῆς παρουσίας του.

Ὅταν τὸ νήπιον εἶναι ὠργισμένον, τὸ καλλίστον καταπραϊντικὸν μέσον εἶναι αἱ ἀγάλαι τῆς μητρός. Οἱ μητρικοὶ κόλποι φαίνεται ὅτι εἶναι προικισμένοι μὲ μυστηριώδη μαγικὴν δύναμιν, ἥτις ἐπιρραῖζει τὸ βρέφος διὰ μᾶς. Ἄς κάμνωσι λοιπὸν χρῆσιν αὐτῶν αἱ μητέρες συχνὰ, ἀλλὰ καὶ περισκαμμένως, διότι ἡ ἄμετρος καὶ ἀπερίσκεπτος χρῆσις τοῦ μέσου τοῦτου οὐχὶ σπανίως γίνεται πρόβενος ὑποδουλώσεως τῆς μητρός εἰς τὸ τέκνον τῆς καὶ διαρκὲς κακὸν εἰς αὐτὸ.

ΛΥΔΙΑ
(Ἀκολουθεῖ.)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ.

Τὸ ἡλιακὸν ὠρολόγιον τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ Ἀχαζ εἶναι τὸ πρῶτον ὠρολόγιον τὸ ὁποῖον μνημονεύεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Οἱ Ὁβελίσκοι τῶν Χαλδαίων ἐχρησίμευον ὡς γνώμονες, ἀλλὰ τὸ δεῦτερον ἡλιακὸν ὠρολόγιον, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν, εἶναι τὸ ἡμικύκλιον τοῦ Χαλδαίου Ἀστρονόμου Βερόζου 450 π. Χ.

Ἡ κλέψιδρα, ἢ τοι ὕδαρῳρολόγιον, εἶναι τὸ κατόπιν ἐπινοηθέν ἐργαλεῖον πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου. Ἄλλ' οἷοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ ἐφευρέτης τῶν ὠρολογίων ταῦτα ἐτέθησαν εἰς τὰς ἐκκλησίας μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12ου αἰῶνος μ. Χ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ 4ου, σύνταξις δὲ ὤρισθη εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἁγίου Στεφανοῦ διὰ νὰ τηρῇ εἰς καλὴν κατάστασιν τὸ ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Παλατίου τοῦ Οὐιστμίνστερ ἐν Λονδίῳ.

Τὸ 1320 ὁ ἡγούμενος Οὐάλινφορδ ἔτοκοθέτησεν ὠρολόγιον εἰς τὸ μοναστήριόν του, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὰς ὥρας, τὰς κινήσεις τοῦ ἡλίου, τὰς μεταβολὰς τῆς σελήνης, τὰς καλιρροίας κλ.

Τὸ 1340 ὁ μοναχὸς Πέτρος Ράιτφοτ κατασκεύασεν ἐν ὠρολόγιον, τὸ ὁποῖον διατηρεῖται μέχρι σήμερον εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Σάουθ Κένσιγτον ἐν Λονδίῳ.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ Στρασβούργου ἤρχισε τὸ 1352 καὶ ἐτελείωσε τὸ 1574 ὑπὸ Κονράδου Δισποτίου.

Ἡ χρῆσις τοῦ ἐκκρεμμυῶς πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀκρίβειας ἐτέθη εἰς χρῆσιν κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου τὸ 1648, ἢ δὲ ἀγκυρα ἢ χρησιμεύουσα πρὸς τακτοποίησιν αὐτοῦ ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ Δέννισον, νῦν δὲ λόρδου Γκρίμθορκ διὰ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὸν Πύργον τῆς Βικτωρίας εἰς τὸ Βουλευτήριον, τὸ 1824.

Ἡ πρόοδος τῆς ὠρολογοποιίας κατὰ τὰ τελευταῖα 40 ἔτη συνίσταται εἰς τὴν τελειότητα τῆς συμμετρίας μᾶλλον παρὰ εἰς νέαν τινὰ ἐφεύρεσιν, διότι καὶ αὐτὸ τὸ χόρδισμα ἀνευ κλειδίου ἐπενοήθη πρὸ 50 καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ 1885 ἐν Λονδίῳ ὁ Κένδαλ καὶ Δέντ ἐξέθεσαν νέαν ἐφεύρεσιν ὠρολόγιου μὲ δύο πρόσωπα βλέποντα ἀντιθέτως ἕκαστον καὶ τὸν μηχανισμόν μεταξύ αὐτῶν. Ἐπὶ τοῦ ἐνός δὲ προσώπου ἐσημειοῦντο αἱ παλαιαὶ διαιρέσεις τῶν 12 ὥρῶν καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἦτο κύκλος φέρων 24 διαιρέσεις. Ἦδη κατασκευάζονται ὠρολόγια δεικνύοντα διὰ διαφόρων δεικτῶν τὰ δευτερόλεπτα, τὸ πρῶτα λεπτὰ τῆς

ὥρας, τὰς ὥρας, τὰς ἐβδομάδας, τοὺς μῆνας, τοὺς καιροὺς τοῦ ἔτους καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος!

ΠΙΣΤΕΥΤΟΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑ.

Μεταξὺ ἄλλων περιέργων συνηθειῶν, οἱ Κινέζοι ἔχουσι καὶ τὴν ἐξῆς. Ἀντὶ νὰ θάπτωσι μὲ τοὺς νεκροὺς των, τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἀγαπῶσιν ἐνῷ ἦσαν ζῶντες, τὰ καίουσι νομίζοντες, ὅτι τοιουτοτρόπως αὐτὰ μεταβαίνουν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καὶ χρησιμεύουν πρὸς χρείαν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν ψυχῶν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, διὰ τοὺς ὁποίους καίονται. Πράττουσι δὲ τοῦτο πάντες ἀνεξαιρέτως κατὰ τὴν δύναμιν αὐτῶν. — Οἱ πλοῦσοι μεγαλοπρεπῶς, οἱ πτωχοὶ κατὰ τὰ μέσα των, παρέχοντες τοιουτοτρόπως ἐργασίαν εἰς πολλοὺς τεχνίτας.

Οὕτω λ. χ. ἀνθρωπὸς τις ἢ οἰκογένεια χάνει διὰ τοῦ θανάτου ἀγαπητόν τι πρόσωπον, εὐθὺς καταφεύγει εἰς τὸν τεχνίτην καὶ καὶ παραγγέλλει νὰ τῷ κατασκευάσῃ ἐκ χάρτου οἰκίαν, περιέχουσαν πολλάκις 6—8 δωμάτια μετὰ τραπέζων, καθεδρῶν, κλινῶν, θυρῶν, παραθύρων καὶ ἐν γένει πάντων τῶν ἀναγκαίων πρὸς χρῆσιν καὶ ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

Τὸν οἰκίσκον τοῦτον τὸν χάρτινον οἱ συγγενεῖς παραλαμβάνοντες φέρουσι εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ ἐκεῖ προστίθενται τὰ καλύμματα τῶν κλινῶν, τῶν καθεδρῶν, τῶν καναπέδων, καὶ βάλλονται ἐπὶ τῶν τραπέζων τοιαῦτα πράγματα ὁποῖα ὁ ἀποθανὼν ἠγάπα ζῶν, ὡς λ. χ. εἰκόνες, τζουβαϊρικὰ, ἀνθη, διάφοραις μυρωδαίαις, κλ. Ἀφοῦ δὲ τελειώσῃ ἢ ἐπίπλωσις, θέτουσι πῦρ καὶ καίουσι τὸν οὕτως ἐτοιμασθέντα οἰκίσκον μὲ τὴν πεποιθισιν, ὅτι πράγματι ὅλα ἐκεῖνα τὰ καέντα πράγματα διὰ τοῦ κάπνου των θὰ μεταβοῦν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον καὶ θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ πρὸς εὐχαρίστησιν τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου των! Πόσον ἢ ἄγνοια τοῦ Εὐαγγελίου τυφλῶνει τὸν λογικὸν νουν καὶ καθιστᾷ αὐτὸν μωρότερον καὶ αὐτῶν τῶν ἀλόγων ζῶων ἀκόμη καὶ ὅταν κατὰ ἄλλα εἶναι πολὺ ἀνεπτυγμένος, ὅπως συνέβαιεν εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι ἐθαπτον μετὰ τῶν νεκρῶν τὰ πολυτίμητα ἐκεῖνα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς ἀνευρίσκομεν εἰς τοὺς τάφους των καὶ θαυμάζομεν τὴν τέχνην καὶ συνάμα τὴν μωρίαν των! Τοιαῦτα εἶναι τὰ εὐρήματα εἰς τὴν Τρωάδα καὶ τὰς Μυκῆνας ὑπὸ τοῦ Δόκτορος Σπῆμαν, τὰ εἰς τοὺς τάφους τῆς Κορίνθου, τῆς Ταναγρας, τῶν Θηβῶν, τῶν

Αθηνών και άλλων πόλεων της αρχαίας Ελλάδος και Ρώμης.

Και πόσον διάφορος ή περι νεκρών και του άλλου κόσμου ή ιδέα των χριστιανών υπό το φώς του Ευαγγελίου, το όποιον αποκαλύπτει εις τον άνθρωπον τον μέλλοντα κόσμο, όπως πράγματι είναι, φέρον εις φώς την ζωήν και την άθανασίαν!

ΠΟΙΗΤΙΚΑ

— Η διάνοια είναι φώς—τα αίσθήματα είναι θερμότης, ή δε θέλημα το σημείον, όπου συγκεντρώνεται ο νοός και τα αίσθήματα.

— Ο Λούθηρος έλεγεν ότι δεν δύνασαι να καταπολεμήσης το πνεύμα του ανθρώπου δια του ζήφους. Άλλ' όμως υπάρχει μάχηρα του Πνεύματος, ή οποία είναι αποτελεσματικώτατον όπλον.

— Η άλήθεια είναι πάντοτε σπόρος ζωής άλλ' όμως δύναται να ταφή με μίαν μούμιαν, ή να φυτευθή εις καρποφόρον γήν. Η άλήθεια δύναται να εύρη την καρδίαν του ανθρώπου φερετρόν της, ή δύναται να γείνη ή ζύμη της ψυχής.

— Ο Άριστοτέλης έδωκε έκείνο το έργον της τέχνης τελειότατον, από το όποιον τίποτε δεν ήδύνατο να αφαιρεθή και εις το όποιον τίποτε δεν ήδύνατο να προστεθή. Η άρετή, ή άλήθεια, ή άραιότης όρίζονται υπ' αυτού ως το μέσον μεταξύ δύο έκδιαμέτρου αντίθετων πραγμάτων. Η δε έντέλεια συνίσταται εις τον όρθον βαθμόν, την αρμονικήν αναλογίαν.

— Ο Χριστιανισμός είναι πνεύμα, και ουχι φάσμα. Έχει σώμα, συνάμα δε και ψυχήν, όστις δε παραμελεί το σώμα, ταχέως μωιθάνει δε σώμα έκθεσηνόμενον δεν δύναται να ύποστασάη ισχυράν ψυχήν, ενώ αν' έναντίας οι άμειλίχως την ψυχήν εύρίσκουσιν ότι το σώμα δεν είναι παρά πτώμα.

— Οι μέγιστοι νέες της άνθρωπότητος μαρτυρούν ότι ή σκέψις, τα αίσθήματα και αι πράξεις έκάστου ανθρώπου όρίζονται και κυβερνώσιν υπό του θετι είναι ο άνθρωπος. Ο ψεύστης δεν δύναται να έχη πραγματικήν ίδεαν της άληθείας.

— Ο ποταμός δεν δύναται να έχη πείραν της άρετης. — Ο καιός δεν δύναται να πράττει όρθώς.

Άλλ' ενώ πράττουσιν θετι αυτοί είναι, ουχ' ήττον είναι άληθές ότι τελνοουσιν εις το να γείνωσιν θετι πράττουσιν. Υπάρχουσι δε πολλοί, οι όποιοι βεβαίουν ότι ή σκέψις έπιρραζεται υπό της ζωής περισσότερον παρ' όσον έπιρραζεται ή ζωή υπό της σκέψως. Έμείς όμως νομίζομεν ότι ή σκέψις και ή ζωή επιρραζόνται άμοιβαίως.

— Ο μέσος όρος της ζωής του ανθρώπου εν Εύρώπη είναι των μέν άνδρών 35 έτη, των δε γυναικών 38· υπάρχουν όμως παραδείγματα ανθρώπων, όστινες έζησαν 150 έτη. Η έγκράτεια είναι ο άναγκαιώτατος παράγων εις την μακροβιότητα, υπάρχουν όμως παραδείγματα μεθύσεων, οι όποιοι υπερέβησαν το 90 έτος της ηλικίας των. Ο Δισούλος λ. χ. λέγεται ότι έπολει τας τραγωδίας του μεθών και όμως άπέθανε ενωαύτηρως θ δε μακαρίτης Δευκλίας καθηγητής εν τω ήμετέρω έθνικώ Πανεπιστημίω ήτο μέγας πνευματώδης και όμως ουδέποτε άπουσάσεν από των παραδόσεων αυτού, ως οι πλείστοι των νύν καθηγητών πράττουσιν προφασίζόμενοι άδιαθεσίαν.

— Λέγεται μετά βεβαιότητος, ότι εις τας Άφρικανικάς χώρας, των όποιων την προστασίαν ανέλαβεν έχάτως ή Γερμανία, ή Γερμανική Κυβέρνησις, δια να εξασφαλίση ύπερ έαυτης την φιλιαν των Άράβων δουλεμπόρων, άφηνεν έλευθέραν την σωματεμπορίαν εις τα μέρη εκείνα. Η πράξις αυτή ποσούτων έκέρχεται την κοινήν γνώμην εν Άγγλία, ώστε εν μη άνακαλήση την πρᾶξιν ταύτην, ή μεταξύ Άγγλίας και Γερμανίας έχάτως γενομένη σύμβασις θα θεωρηθή ως άκυ-

ρος. Οι Γερμανοί θα μάθωσιν ότι εν τῷ 19 αιώνι δεν έπιτρέπεται τοιούτον είδος εμπορίου!

— Φοιτηται εν τῷ Πανεπιστημίῳ του Βερολίνου. Ο αριθμός των φοιτητών εις το Πανεπιστήμιον του Βερολίνου άνέρχεται έρταος εις 7676. Τούτων 5099 είναι Γερμανοί, 185 Άμερικανοί, 121 Ρώσσοι, 93 Ούγγροαυστριακοί, 76 Έλβετοί, 25 Βρεττανοί, 23 Άσιανοί, και 109 άλλων έθνικοτήτων.

Ο έκπτωτος αυτοκράτωρ της Βραζιλίας σκέπτεται να έγκατασταθή εις τα περιχώρα της Βιέννης, εις ύποστατικόν, το όποιον πρόκειται να αγοράση.

Ο στρατάρχης Μόλτκε κλείει το έννεηκοστόν έτος της ηλικίας του τον έρχόμενον μήνα Οκτώβριον.

Η έπιτροπή της παγκοσμίου ένδεσεως εν Κιχάγω αναγγέλλει ότι έχει ήδη συλλέξει περί τα 25,000,000 φρ. και ότι άπαιτούνται άλλα τόσα, δια να γείνη ή κατάλληλος προτοιμασία δι' αυτήν!

Διπλότ ήλιοι. Εις τον άπειρον χώρον υπάρχουν άστέρες, οι όποιοι δια μέν του γυμνού οφθαλμού φαίνονται άπλότ, δηλ. εις, δια δε του τηλεσκοπίου διπλότ, δηλ. δύο, ένεκα της άπειρου άφ' ήμών άποστάσεως αυτών συνερχόμενοι εις ένα.

Το περίερον με τους τοιούτους άστέρας είναι ότι είναι δύο χρομάτων, ο εις κίανους και ο έτερος έρυθρός, εις τον γυμνον όμως οφθαλμόν ο διπλότς ούτος άστήρ φαίνεται κίανόλευκος.

Οι άστέρες ούτοι είναι ήλιοι, ως ο ιδικός μας, στρέφονται δε άμφότεροι περί κοινού κέντρου, με δίλους τους δορυφόρους και τας σελήνας αυτών.

Οι ήλιοι ούτοι εις τας κατοίκους των πλανητών των, εν υπάρχουν τοιούτοι, πρέπει να παρέχουν θέαν πολύ λαμπράν. Φαντασθήτε την γήν μας ένα των πλανητών ενός των ήλιων αυτών, έντοτε θα έδύλομεν τον ένα εξ αυτών, τον κίανόν π. χ; ανατέλλοντα, τον δε έρυθρόν δύοντα. Άλλοτε ενώ ο κίανός ήτο εν μεσοουρανήματι, ο έρυθρός θα άνέτελε και κατά το λοιπόν της ήμέρας οι δύο όμοιυ θα διήρχοντο άνω του όρίζοντος ήμών! Πόσον θαυμαστά τα έργα σου, Κύριε! πάντα εν σοφία έποίησας.

Εις το Λονδώνιον υπάρχουν 30 έστιατήρια, εις τα όποια όλα τα φαγητά παρασκευάζονται εκ φυτικών αύσιών, ουδέν δε είδος ζωικής αύσίας εύρίσκειται εις αυτά, και όμως οι τρώγοντες εις τα έστιατήρια ταύτα είναι υγιέστατοι.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

- Ο Χριστός είναι πολύτιμος και πλησίον έκάστου ήμών. Πηγαίνετε λοιπόν εις αυτόν ως εις διάσκαλον σπυ, δια να μάθητε παρ' αυτού να αγαπάτε και ν' ακολουθήτε αυτόν.
- » Κρίσιν σας δια να μάθητε ν' αγαπάτε και ύπηρετήτε δε θεόν πιστώς.
  - » Σωτηρά σας, δια να καθαρίση τας καρδίας σας από της άμαρτίας και να σᾶς καταστήση καθαρούς και εύνυχτι.
  - » Βασίλέα σας, δια να σᾶς κυβερνή και ύπερασπίξη.
  - » Ποιμήν σας, δια να σᾶς τρέφη και σᾶς έπαναγάγη εις την μάνδραν των προβάτων, του.

ΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ποίος ήτο ο πατήρ των Έδωμητών;
2. Τι ήτο το ήρωϊκό έθνος εντός (έτος άρέσεως).
3. Πόσας μάχαιρας είχον οι Ισραηλίται, όταν έπιστρεψαν εκ της αιχμαλωσίας;